

***İlk Yalan Kazanır* için övgüler**

“Kemerlerinizi bağlayın. *İlk Yalan Kazanır*, son yıllarda okuduğum en iyi kaçma-kovalama gerilimi ve bu çılgın yolculuk gerilimin yanı sıra birçok duyguyu da beraberinde getiriyor. Hâlâ nefesim kesiliyor.”

—**Lisa Gardner**

“Ne numaralarla dolu ama! *İlk Yalan Kazanır*, bir gölge oyunu gibi akıp gidiyor: Tam ne gördüğünüzü anladığınızı düşündüğünüz anda şekiller değişiyor, sahne geçiyor ve –durun– belki de az önce olayı yanlış anladınız? Havalı, zekice ve son derece eğlenceli, bugünlerde çok az yazarın denemeye cesaret edebildiği türden değişken ve riskli bir gerilim. Lütfen alın. Bu iyi bir kitap.”

—**A.J. Finn**

“*İlk Yalan Kazanır*, kimliği ve aşkı, gerçeği ve yalanı zekice irdeleyen, çitayı yükselten bir gerilim romanı. Zeki ve kurnaz, hızlı tempolu ve şaşırtmacalarla dolu olan bu kitap, ilk sayfasından son sayfasına kadar bana soğuk terler döktürdü. Ashley Elston gerçekten öngörülemez, unutulmaz bir hikâye yaratmış. Bayıldım!”

—**Megan Miranda**

“Ashley Elston’ın ustalıkla kurgulanmış bu gerilim romanında kime güveneceğinizi bilemiyorsunuz. *İlk Yalan Kazanır*, sürükleyici olduğu kadar duygusal da olan, soluk soluğa okuyacağınız bir kitap. Her kelimesine bayıldım!”

—**Mary Kubica**

“Elinizden bırakmanın imkânsız olduğu, gerilim dolu ve sürükleyici bir roman! *İlk Yalan Kazanır*, dolambaçlı anlatımıyla ve zengin bir şekilde çizilmiş karakterleriyle beni büyüledi.”

—**Megan Shepherd**

“Kaçan kim, kovalayan kim? Kötü adamlar bile onları desteklemekten kendinizi alamayacağınız kadar sevimli olduğunda bunu bilmek pek kolay değil. Zekice, dolambaçlı ve gerilim dolu *İlk Yalan Kazanır*, tatmin edici sona erişene kadar beni diken üstünde tuttu.”

—**Diane Chamberlain**

“Zekice, ilgi çekici ve elinizden bırakamayacağınız bir roman. Elston, okurları şaşkınlıktan nefes nefese bırakacak, koltuklarına gömülmelerine ve daha fazlasını beklemelerine neden olan ters köşeleri ustalıkla kaleme almış. Romantik öğeler içeren zekice bir gerilim romanı... Kitap bittikten sonra da hikâye okurun aklından çıkmayacak.”

—**Alyssa Cole**

“Olağanüstü! *İlk Yalan Kazanır*'ın derinden örülmüş karakterleri beni ilk sayfadan itibaren içine çekti ve sonra büyüleyici bir yolculuğa çıkardı.

Ashley Elston ustaca, unutulmaz bir kaçma-kovalama gerilimi yaratmış!”

—**Wendy Walker**

“Sürükleyici, mükemmel bir gerilim romanı.”

—**Cesca Major**

“Şaşırtıcı derecede duygusal, zekice yazılmış, dolambaçlı bir gerilim. *İlk Yalan Kazanır* bir oturuşta okunmak için yalvaran türden bir kitap.”

—**Kara Thomas**

"Elston'un ustalikle hazirladigi bulmacayi bir araya getirmeye calisirken zaman cizelgeleri, kimlikler ve guduler arasin da gezen bu heyecanlı yolculukta kimseye guvenmemeye hazir olun.

—**Ashley Winstead**

"Zekice kurgulanmis... Elston bolca gerilim yaratiyor ve tatmin edici, yilan gibi dolambacli ters koseleriyle harika bir final sunuyor. Bu, Elston'dan daha iyi seyler geleceginin vaadini veriyor."

—**Publishers Weekly**

"Lucca'nin ortaya cikisindan son hesaplamalara kadar entrika ve ivme ile dolu, zekice yazilmis bir gerilim... Evie zeki ve ilgi cekici bir baskahraman ve firari oldugu sure boyunca yaptiklari tahmin edilebilir olmaktan cok uzak."

—**Kirkus**

"Bu romanı gerçekten çok beğendim; beklenmedik ve zeki bir anakaraktere sahip."

—**Harriet Tyce**

"Kesinlikle harika. Kitabı yalayıp yuttum."

—**Heidi Perks**

"Zekice, orijinal ve ilgi çekici bir kitap."

—**Rachel Abbott**

"Çılgınca yaratıcı, şeytani denebilecek kadar zekice... Ashley Elston, titizlikle kurgulanmış detaylarla ve sizi yiyip bitirecek risklerle dolu, aynı zamanda da şimdiye kadar karşılaştığım en sempatik, ahlaki açıdan gri karakterlerden birini sunuyor. *İlk Yalan Kazanır*'ı bir solukta okudum ve artık ömür boyu Ashley Elston hayranıyım."

—**Julie Clark**

İLK
YALAN
KAZANIR

ASHLEY ELSTON

Çeviren
Kemal Tokgöz

YABANCI

Miller, Ross ve Archer'a.

1

Her zaman küçük şeylerle başlar: lavabonun yanındaki bardakta fazladan bir diş fırçası, en küçük çekmecede birkaç parça giysi, yatağın her iki yanında şarj aletleri. Sonra bu küçük şeyler yavaş yavaş büyümeye başlar: Jiletler, gargara ve doğum kontrol hapları, ecza dolabında bir yer bulabilmek için savaş verir; "Akşam geliyor musun?" sorusunun yerini, "Akşama ne yemek yapalım?" alır.

Ve ben her ne kadar korksam da bir sonraki adım kaçınılmazdı.

Masanın etrafına toplanmış bu insanlarla, Ryan'ı çocukluğundan beri tanıyan insanlarla, ilk kez görüşüyor olabilirdim ama onun hayatının çoktan bir parçası hâline gelmiş olmam kimenin dikkatinden kaçmamıştı. Kanepede uyumlu kırlentler, kitaplıktaki oda parfümünden yayılan hafif yasemin kokusu gibi, erkeklerin evlerine bir kadın tarafından yapılan küçük dokunuşları, kapıdan içeriye adımını atan her kadın ânında fark ederdi.

Mum ışığıyla aydınlanan masanın üzerinden süzülen bir ses, "narin ama güvenli" olduğuna her türlü bahse girebileceğim masa süsün üzerinden gelip tam önümde asılı kaldı. "Evie demek. Pek alışıldık bir isim değil."

Aslında pek de soru olmayan sorusuna cevap versem mi yoksa vermesem mi diye düşünerek Beth'e döndüm.

"Evelyn'in kısaltması. Büyükannemin ismini vermişler bana."

Kadınlar birbirlerine kaçamak bakışlar atıp masanın bir ucundan öbür ucuna sessizce iletişim kurdular. Verdiğim her cevap ölçülüp biçiliyor, daha sonraki bir tartışma için kenara ayrılıyordu.

“Ah, ne güzelmiş!” dedi Allison tiz bir sesle. “Bana da büyükkannemin ismini vermişler. Nereliyim demiştin bu arada?”

Nereli olduğumu söylememiştim, onlar da bunu gayet iyi biliyorlardı. Yırtıcı kuşlar gibi, istedikleri cevapları alana kadar bütün gece eşeleyip duracaklardı.

“Alabama’daki küçük bir kasaba,” diye yanıtladım.

Alabama’daki hangi küçük kasaba olduğunu sormalarına fırsat bırakmayan Ryan konuyu değiştirdi. “Allison, geçen hafta büyükkanneni markette gördüm. Daha iyi mi?”

Bana rahatlamam için kıymetli birkaç dakika kazandırmış oldu böylece, Allison da bu sırada büyükbabasının ölümünün ardından büyükkannesinin nasıl olduğunu anlattı. Gelgelelim, çok geçmeden tekrar odak noktası oldum.

Bu insanlar hakkında her şeyi bilmem için onları tanımam gerekmiyordu. Anaokuluna beraber başlamış, liseden mezun olana kadar da arkadaş grupları küçük kalmış tiplerdi işte. İkişerli ve üçerli gruplar hâlinde, buradan arabayla rahatça gidilip gelinebilen üniversitelere gitmek için kasabadan ayrılmışlardı. Benzer geçmişleri olan diğer ikişerli ve üçerli gruplarla üniversite derneklerine katılmış, sonra bu küçük Louisiana kasabasına dönmüş, arkadaş gruplarını tekrar ufaltmışlardı. Sembolleri Yunan harflerinden ibaret öğrenci gruplarının yerini, kâr amacı gütmeyen sivil toplum kuruluşları, akşam yemeği partileri ve cumartesi öğleden sonraları oynanan golfler almıştı; tabii futbol maçlarıyla çakışmadığı sürece.

Böyle oldukları için onları suçlamıyor, aksine onlara imreniyordum. Bu tür durumlarda hissettikleri rahatlığa, tam olarak ne bekleyeceklerini ve onlardan ne beklendiğini bilmelerine imreniyordum. Bu kasabadaki herkesin onların en kötü hâllerini görüp yine de onları kabul ettiğini bilmenin getirdiği inceliğe imreniyordum.

“Nasıl tanışmıştınız?” diye sordu Sara, böylece dikkatler bir kez daha bana yöneldi.

Aslında masum bir soruydu ama yine de tedirgin etmişti beni.

Ryan’ın yüzündeki gülümseme, bu soru karşısında nasıl hissettiğimi bildiğini ve tekrar araya girip benim yerime cevap vereceğini ifade ediyordu bana ama onu bu dertten kurtardım.

Bugün için özel olarak aldığım beyaz, kumaş mendillerden biriyle kibarca ağzımı sildim ve “Lastiğim patlamıştı, o da değiştirmeme yardım etti,” dedim.

Ryan olsa, onlara hak ettiklerinden daha fazlasını verirdi ki ona engel olmamın sebebi de buydu zaten. Kasabanın dışındaki kamyon durağında karşılaştığımızdan, oradaki küçük restoran barında çalıştığım ve bardakların boş kalmamasını sağladığımdan bahsetmedim. Ve onlar MBA’den* MRS’e** kadar pek çok kısaltmaya aşınayken, benim aşına olduğum tek kısaltmanın GED*** olduğundan da bahsetmedim.

Bu insanlar, Ryan’ın arkadaşları, istemeden de olsa böyle basit şeyleri bana karşı kullanabilirlerdi. Böyle bir şey yaptıklarını fark etmeyebilirlerdi bile.

Geçmişimin onlarınkinden ne kadar farklı olduğunu öğrendiklerinde beni yargılayacaklarından korktuğumu söylemiştim Ryan’a. O ise onların ne düşündüklerini umursamadığını söylemişti ama umursuyordu. Pes edip hepsini buraya davet etmesi ve bütün hafta menüyü *en doğru şekilde* hazırlamama yardım etmesi, geceleri kulağıma birlikte büyüdüğü kızlardan çok farklı olmama bayıldığımı fısıldayıp durmasından çok daha fazlasını anlatıyordu bana.

Ryan’a dönen Allison, “Vay be, ne kadar da becerikliymişsin sen öyle,” dedi.

Ryan’a baktım. Tanışma hikâyemizi iki kısa cümleye indirgemiştim ve o da, şu âna kadar, bunu yapmama izin vermişti.

---

* “İşletme Yüksek Lisansı” anlamına gelen bir kısaltma. –çn

** “Pazarlama Yüksek Lisansı” anlamına gelen bir kısaltma. –çn

***“Lise Denklik Diploması” kısaltması. –çn

O da beni izlerken yüzünde dalgalanan küçük gülümseme, bunun –şimdilik– benim gösterim olduğunu ve onun da ayak uydurmaktan mutluluk duyduğunu anlamamı sağladı.

O sırada Allison'ın kocası Cole söze girdi. "Sırf değiştirmene yardım edebilmek için lastiğini kendisi patlatmışsa şaşırmam."

Cole'un böğrünü nasıl tuttuğuna bakılırsa, masadaki gülüşmelere Allison'ın dirseğini kocasının kaburgalarına geçirmesi eşlik etmişti. Başını iki yana sallayan Ryan ise hâlâ beni izliyordu.

Ben de gülümseyip sonra kahkaha attım; çok yüksek sesli ve uzun bir kahkaha değildi bu, sadece Ryan'ın benimle tanışmak için böylesi aşırıklara başvurabileceği fikrinin beni de eğlendirdiğini gösterecek bir şeydi.

Ryan'ın perşembe akşamları Doğu Texas'taki ofisinde geçirdiği günün ardından benzin almak için daima o kamyon durağına gittiğini bilecek kadar onu izlemiş biri ne kadar eğlenirse o kadar eğlenmişim işte. Aynı zamanda, binanın batı tarafındaki benzin pompalarını tercih ettiğini ve yolundan geçen her kadına –özellikle de mini etek giyenlere– hep biraz fazla uzun baktığını bilen biri. Ve böyle biri, onun arka koltuğundaki Louisiana Devlet Üniversitesi beyzbol şapkası, beyaz gömleğinin altından görünen üniversite topluluğu tişörtü, ön camının sol alt köşesindeki golf kulübü çıkartması gibi küçük şeylere dikkat eder, böylece tanışıklarında konuşacak bir şeyleri olmasını sağlardı. Lastik supabına, ıslık sesiyle hava kaçarken çivi tutardı böyle biri.

Demem o ki, birisinin sırf bir başkasıyla tanışmak için bu kadar zahmete gireceğini düşünmek epey eğlendiriciydi gerçekten...

"Çok iyiydim be," dedim, yemekten kalan son tabağı da sabunlu suyla dolu eviyeye bıraktığımda. Ryan da arkamdan yaklaşım kollarını kalçalarımın gezdirdikten sonra belime sarıldı. Çenesi omzuma, dudakları da bayıldığımı bildiği şekilde boynumdaki o noktaya yerleşti.

“Çok sevdiler seni,” diye fısıldadı.

Beni çok sevdikleri falan yoktu. Taş çatlasa, ilk merak dalgasını gidermiş olabilirdim. Garaj yolundaki ilk araba daha ayrılmadan, yolcu koltuklarında oturan her kadının bu geceye dair her detayın çekiştirildiği mesajlaşma grubu ile tam olarak kim olduğumu ve Alabama’daki hangi küçük kasabadan geldiğimi bulmaya çalıştıkları sosyal medya uygulamaları arasında gidip geldiklerini hayal edebiliyordum.

“Ray mesaj attı şimdi. Gelecek hafta öğle yemeğine davet edebilmek için Sara numaranı istiyormuş.”

Beklediğimden daha hızlı olmuştu bu. Galiba ikinci merak dalgası paldır küldür geliyordu üzerime; yapılan tüm araştırmaların sadece az miktarda bilgi sağlaması ve daha fazlasına susmalarıyla körüklenen merak dalgası.

“Verdim ben de. Sakıncası yoktur umarım,” dedi Ryan.

Dönüp onunla yüz yüze geldim ve ellerimi göğsünden yukarıya kaydırıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Tabii ki yok. Arkadaşların onlar. Ve umarım benim de arkadaşlarım olacaklar.”

Yani soruların çok daha doğrudan olacağı –çünkü böyle olmasını engelleyebilmek için Ryan’ın orada olamayacağı– bir öğle yemeği gerçekleşecekti.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim kalana kadar kendime çektim onu. Bu kısmı, beklentiyi, nefeslerimizin birbirine karıştığı ve benim kahverengi gözlerimin onunkilerin maviliğine dalıp gittiği ânı ikimiz de çok seviyorduk. Birbirimize yakın duruyorduk ama yeterli değildi bu yakınlık. Elleri eteğimin kenarından aşağıya kaydı ve parmakları belimdeki yumuşak deriyi buldu, benim ellerimse onun ensesine uzanmış, parmaklarım siyah saçlarına dolanmıştı. Tanıştığımızda, onu izlemeye ilk başladığımda, Ryan’ın saçları şimdiki gibi uzun değildi. Böyle sevdiğimi söylemiştim ona. Tutunacak bir şeyimin olmasının hoşuma gittiğini söylemiştim, o da kestirmeyi bırakmıştı. Bu hâlini gördüklerinde arkadaşlarının şaşırduklarına emindim çünkü bizzat gerçekleştirdiğim sosyal

medya araştırmasında, Ryan'ın saçının yakasına geldiği tek bir fotoğraf bile görmemiştim. Sonra bana baktıklarında, kafalarından geçen soruları tahmin edebiliyordum. *Ryan neden değişti? Bu kız yüzünden mi?*

Ellerini aşağıya götürüp kısa eteğimin altından kalçalarımı kavradı, sonra da beni yukarı çekip bacaklarımın beline dolanmasını sağladı.

“Kalacak mısın?” diye fısıldadı, her ne kadar evde sadece ikimiz olsak da. Her gece soruyordu bunu bana.

“Evet,” diye fısıldayarak cevap verdim ben de. Benim yanıtlamam da değişmiyordu hiç.

Ryan'ın ağzı benimkinin hemen üzerinde oyalanıyordu ama aramızdaki o küçük mesafeyi korumaya devam etti. Yüzü odağımdan çıkmaya başladı. Çıldırarak gibi olsam da mesafeyi onun kapatmasını bekledim.

“Daha fazla sormak istemiyorum. Her gece burada olacağını, çünkü buranın senin de evin olduğunu bilmek istiyorum. Ne dersin? Burası senin evin olsun mu?”

Parmaklarımı saçının derinliklerine gömüp bacaklarımla sıkı sıkı sardım onu. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

Dudaklarımın üzerindeki gülümsemesini hissedebiliyordum. Hemen ardından, beni öperken mutfaktan uzaklaştırmaya, koridorun aşağısındaki yatak odasına taşımaya koyuldu.

Bizim yatak odamıza.

2

Ryan'ın beş gün önce yanına taşınmamı teklif etmesinden ve benim de kabul etmemden beri, bunun bir an önce gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordu. Akşam yemeği partisinin ertesi sabahı uyandığımda, onu telefonda bir nakliye şirketiyle konuşurken bulmuştum; bir müşterinin son dakikada iptal etmesi sayesinde, o günün ilerleyen saatleri için randevu alıyordu.

Bir haftalığına bile olsa beklemeye ikna ettim onu; sadece pahalı şarap ve mükemmel şekilde pişmiş dana bonfilenin etkisiyle değil, bunu gerçekten istediğinden emin olsun diye. Ayrıca, ben daha hiçbir eşyayı toplamamışken nakliyecileri arayarak biraz aceleci davrandığından da bahsettim.

“Gerçekten benimle yaşamak istemesen söyledin, değil mi?” Banyodaki aynanın karşısında durmuş, koyu mavi gri çizgili kravatını bağlıyor, öylesine bir şey sormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Somurtuyordu da bir yandan. Daha önceleri, istediğini elde edemeyince yaptığını gördüğüm bir şeydi bu.

Tezgâha atlayıp beyaz mermer yüzeyde tam karşısına gelinceye kadar kaydım. Sanki arkamdaki aynada yaptığı işi izleyebiliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyordu. Bu sabah bebeklik edeceği tutmuştu biraz.

Yüzünü ezberlemiş olsam da fırsatını her bulduğumda ince-liyor, gözden kaçırmış olabileceğim küçük parçalar arıyordum. Klasik bir çekiciliği vardı. Gür ve esmer saçları çok uzayınca

uçlardan kıvrılmaya meyilliydi; şimdi olduğu gibi. Mavi gözleri baş döndürücüydü ve her ne kadar az önce tıraş olduğunu bilsem de akşam onu gördüğümde çenesinin hafifçe kararmış olacağını ve boynuma sürttüğünde tüylerimin ürpereceğini biliyordum.

Ellerini itip kravatını bağlamayı onun yerine bitirdim. “Tabii ki buraya taşınmak istiyorum. Nereden çıktı bu şimdi?”

Ryan kravatına bakıp zaten düz olmasına rağmen düzeltti; bir şeyle uğraşmaya ihtiyaç duyuyordu. Bu sabah bana hiç dokunmamış, neredeyse yüzüme bile bakmamıştı. Evet, tam bir bebektir işte.

Bana cevap vermeyince ekledim: “Peki *sen* buraya taşınma ma dair fikrini değiştirdin mi? Toparlanmaktan kaçındığımı düşündüğünü biliyorum ama bugünün tamamını bu işe ayırdım ve Goodwill’den de gelip ihtiyacım olmayan eşyaları alacaklar. Ama arayıp iptal edebilirim...”

Gözleri de elleri de üzerimdeydi sonunda. “Evet, hâlâ buraya taşınmanı istiyorum. Bugün böyle bir planın olduğunu bilmiyordum. Ama sana yardım edemeyeceğim tek günü seçmişsin. İşim başımdan aşkın bugün.”

Bugün perşembeydi ve Ryan seksen kilometre uzakta, Doğu Texas’taki ofisinde olacaktı. Her perşembe olduğu gibi.

“Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum. Ama sadece bugün işten izin alabildim, Goodwill de sadece bu öğleden sonra kamyonet gönderebiliyor. Zaten çok eşyam da yok, uzun sürmez.”

Omuzlarımı hafifçe sıktıktan sonra eğilip dudaklarımdan öptü beni. Somurtkanlığı geride kalmıştı, ben de ayaklarımı bacaklarının arkasına atıp iyice kendime çektim onu.

“Belki arayıp hasta olduğumu söyleyebilirim. Ne de olsa patronum ve bu da pozisyonumu kötüye kullanmanın tam zamanı,” dedi gülerek.

Öpücükler arasında kıkırdadım ben de. “Hastalık bahanesini taşınmaktan daha önemli bir şeye sakla. Bir de cidden, neredeyse

her şeyi verdiğim için taşıyacak pek bir şey olmayacak." Kapıdan yatak odasına doğru bir bakış attım. "Eşyalarım seninkiler kadar güzel değil, hâliyle saklamak için bir sebep de yok."

Elleri yüzüme uzandı. "Sana söylediğim gibi, buraya getirmek istediğin her şey için yer açabiliriz. Eşyalarını atmaya gerek yok."

Altdudağımı ısıtıp, "Emin ol, ikinci el çirkin kanepemi oturma odanda istemezsin," dedim.

"İsteyip istemediğimi nereden bilebilirim ki? Görmeme izin vermedin hiç." Bu mayın tarlası gibi konuşmadan yüzümü başka bir tarafa çevirerek kaçmaya çalıştım ama Ryan'ın parmakları çenemi göz göze geleceğimiz şekilde geriye çekti. "Utanmana gerek yok."

"Evet, var," dedim bakışlarına karşılık vererek. Sonra eğilip bir başka somurtmaya yakalanmamak için hızlıca öptüm onu. "Cumartesi günü orada nakliyecilerle bulduğumuzda görürsün. Dün randevu aldım. Pazar günü de zaten burada eşyalarımı yer bulmakla geçer. Hastalık iznini pazartesiye sakla. Çünkü o gün ikimiz de çok yorgun olacağız ve eminim ki fena hâlde pijama gününe ihtiyaç duyacağız. Pijamalar opsiyonel."

Alnını benimkine bastırduğunda, gülümsemesi bulaşıcıydı. "Bu bir randevu o zaman." Son bir hızlı öpücükle benden uzaklaştı ve banyodan çıktı.

Yirmi dakika sonra Ryan'ın Tahoe arabası garaj yolundan ayrıldığında, ben de on yıllık 4Runner'ımla aynı şeyi yapıyordum. Lake Forbing, verimli tarım arazileri ve bol miktarda doğal gazıyla meşhur, kuzey Louisiana'daki orta büyüklükte bir kasabaydı. Çok para vardı bu bölgede ama kimse göze sokmazdı. Ryan'ın evinden Lake View Apartments'a gitmek on beş dakika sürüyordu ve anladığım kadarıyla kasabanın adını aldığı gölün yakınında bile değildi burası.

203 numaralı daireye ayrılan boş yere, rölantideki Goodwill kamyonunun yanına park ettim.

İkimiz de araçlardan indiğimizde, "Erkencisin, Pat," dedim soföre.

Başını onaylar anlamda salladı. “Sabahki ilk iş beklediğim kadar uzun sürmedi. Hangi daire?”

Yardımcısı kamyonun büyük kasasını açarken, Pat beni merdivenlerden yukarıya doğru takip etti. Kapının önünde durup çantamdan anahtarı çıkardım. “Burası.”

Tekrar başını sallayıp aşağıya yöneldi. Sürgüyü açmak için birkaç kez denemem gerekti; kullanılmamaktan paslanmıştı. Tam kapı kulpunu çeviriyordum ki merdivenleri *pat pat* diye çıkan taşıma platformunun sesini duydum.

Pat ile yardımcısı platformu dar kapı aralığından geçirmek için uğraşırken onlara kapıyı açık tuttum.

“Nereye koyalım?” diye sordu Pat.

Boş daireye göz gezdirip, “Ortaya koyun,” dedim.

İlk kutu yığınına baktım; içleri, son dört günü seçmekle geçirdiğim eşyalarla doluydu. Buraya getirmesine ben hazır olana kadar Pat’in kamyon kasasında benim için sakladığı eşyalar. Cumartesi günü Ryan’ın evine taşıyacağım eşyalar. Sadece günlerdir değil de yıllardır sahip olduğumu söyleyeceğim eşyalar.

Tüm kutuları yukarı taşımak için iki kere git gel yapmak gerekti. Arka cebimden yirmi tane beşlik çıkarıp Pat’e verdim. Normalde Goodwill böyle bir hizmet sunmuyordu ama Pat eline biraz para sayınca seve seve yardım ediyordu.

Onlar tam kapıdan çıkarlarken, “Ah, fazladan kutu getirdiniz mi?” diye sordum.

Pat’in omuz silkip baktığı yardımcısı, “Evet, kamyonun arkasındalar. Getirelim mi buraya?” dedi.

Bu işte bir tuhafılık olduğunu düşündüyseler de belli etmediler. “Yok. Kaldırıma, arabamın önüne bırakabilirsiniz.”

Peşlerinden dışarı çıktım ben de. Dümdüz kartonları çıkarırlarken, arabamın arkasına geçip bagajdan küçük, siyah bir çanta çıkardım. Onlara tekrar teşekkür etmemle kamyonlarına döndüler. Geriye halledilmesi gereken sadece birkaç şey kalmıştı artık.

Dairenin planı basitti. Ön kapı, arka duvarı mutfak olan küçük bir oturma odasına açılıyordu. Dar bir koridor da banyo ve

yatak odasına gidiyordu. Bej halı, bej muşamba ve bej duvarla birleşiyordu.

Mutfak kısmına geçip siyah çantanın fermuarını açtım ve içinden, yakınlardaki restoranlardan aldığım dört menüyü ve CVS mağazasından çıktısını aldığım Ryan'la üç fotoğrafımızı çıkardım. Bir de yedi tane magnet alıp onlarla buzdolabının ön tarafına tutturdum her şeyi. Hemen ardından birkaç çeşit sos ve baharat çıkarıp hepsinin yarısını lavaboya döktükten sonra şişeleri buzdolabı kapağının iç tarafına dizdim. Elimde çantayla banyoya geçip şampuan ve saç kremi çıkardım, onların da yarısını gidere döktükten sonra kutularını küvetin kenarına koydum. Sonra da Lever 2000 marka sabunu açıp logosu silinene ve kenarları yumuşayana kadar suyun altına tuttum, ardından duş duvarındaki küçük boşluğa bıraktım. En sona diş macunu kalmıştı. Dibinden başlayarak bir kısmını sıktım, lavabonun kenarında birkaç topak bırakmaya dikkat ettim; bundan şikâyet edip durduğunu bilsem de Ryan'ın evinde de böyle yapıyordum. Kapağını açık bıraktığım diş macununu musluğun yanına koydum.

Son durak yatak odasıydı. Bir sürü tel ve plastik askı çıkardım –çantada en son bunlar kalmıştı– ve boş metal çubuğa astım hepsini. Küçük oturma odasına dönüp düzgünce yığılmış kutuları etrafa saçarak zemini onlarla doldurdum. Sonra iki kutu seçip açtım; biri kitaplarla, diğeri çeşit çeşit eski parfüm şişesiyle doluydu. Kitap kutusunu boşaltmak daha kolay olduğundan, kutunun yanında sanki onları henüz paketlemeye fırsat bulamamışım gibi görünen birkaç küçük kitap yığını oluşturmam sadece bir dakika kadar sürdü.

Parfüm şişeleri biraz daha fazla zaman aldı. Kutuyu küçük mutfak tezgâhına taşıyıp en üstteki dört taneyi açtım ve formika yüzeye koydum. Pencereden gelen ışık onlara tam da doğru açıdan vurunca ince, renkli cam prizma işlevi görüp karanlık odaya mavi, mor, pembe ve yeşil huzmeler düşürdüler.

Bu hafta yaptığım onca alışveriş arasında, parfüm şişeleri bulması en zor ve şaşırtıcı şekilde en eğlenceli olanlardı. Bunları

aramaya ihtiyaç duymam bile şaşırtıcıydı aslında ama Ryan'ın etiketlendiği bir Facebook gönderisine denk geldikten sonra, bunun tam da "koleksiyonunu yapmam" gereken türden bir şey olduğunu anlamıştım. Geçen sene annesine doğum günü hediyesi olarak parfüm almıştı. Art Deco tarzında bir parçaydı; gümüş sarılmış, küçük, aynalı karelerle süslenmiş, yuvarlak bir cam şeklindeydi ve tam da Jay Gatsby'nin Daisy'ye* vereceği bir hediyeye benziyordu. Çok güzeldi ve kadının yüzündeki gülümsemeden çok sevdiği belli oluyordu.

Ben de bir şeyler biriktiren, koleksiyon yapan kızlardan olsaydım, o şey kesinlikle bu olurdu.

Odaya son bir kez göz gezdirdim. Her şey tam olarak istediğim gibi görünüyordu. Henüz el atamadığım birkaç şey, kaldırmam gereken rasgele birkaç eşya dışında her şeyi toplamışım gibi.

"Kimse var mı?" diye bir ses geldi kapı aralığından ve hızla döndüm. Bu blokun ofisinde çalışan, pazartesi öğleden sonra bu daireyi kiraladığım kadın gelmişti.

İçeri girip yerdeki dağınıklığa şöyle bir baktı. "Pazartesiden beri burada kimseyi görmeyince endişelenmiştim ben de."

Ellerimi ön ceplerime sokup mutfak tezgâhının yanındaki duvara sırtımı yasladım, bir ayağımı da diğerinin önüne attım. Hareketlerim yavaş ama kasıtlıydı. Kadının buraya gelip beni kontrol etmesi, cumartesi günü taşınmama yardımcı olmak için Ryan buraya geldiğinde de aynı şeyi yapma ihtimalini doğurarak endişelendirmişti beni. Komşuların birbirini tanımaya zahmet etmediği bir yer seçmiştim ve daireler haftalık kiralanabildiğinden, kiraya faturalar da dahildi. Benim de sadece bir haftaya ihtiyacım vardı zaten.

Mobilyasız dairelerden birini kiralamam kadının merakını uyandırmış olmalıydı. Genelde, birisi bir yere eşya taşıma zahmetine giriyorsa, orada yedi günden daha uzun süre kalmayı

---

* *Muhteşem Gatsby* romanının ana karakterleri. -çn

planlardı ama Ryan'ın kendi koltuğumun bile olmadığı kadar istikrarsız bir hayat yaşadığını düşünmesini istemediğimden, mobilyalı daire bir seçenek değildi benim için. Gelgelelim, şu an buradaki dördüncü günümdeydim ve içeriye stratejik şekilde yerleştirilmiş sekiz kutu dışında burada yaşadığımı gösteren hiçbir şey yoktu.

Kadın en yakınındaki kutunun üzerinde parmağını gezdirip tezgâhtaki parfüm şişelerine baktı. Onun gibileri bilirdim. Ağır makyaj yapıyor, dar kıyafetler giyiyordu ve bir zamanlar başkaları tarafından güzel bulunsa da yıllar ona nazik davranmamıştı. Gözleri, etrafındaki her şeyi özüksüyordu. Burası yasadışı amaçlarla kiralanan bir yerdi ve o da her şeye hâkimdi; sürekli olarak kendi çıkarına kullanabileceği herhangi bir şey arayışındaydı. Şimdi de otoparkı geçip daireme gelmişti çünkü bir şeyler çevirdiğimi biliyor ama bunu bana karşı nasıl kullanacağını çözemiyordu.

“Yerleştikten emin olmak istedim sadece,” dedi.

“Yerleştim,” dedim, sonra da dekolte bluzuna tutturulmuş yaka kartına baktım. “Shawna, endişelenmene hiç gerek yok. Bunu hiç istemem.”

Sırtı kaskatı kesildi. Kaba ses tonum, vücudumun rahat duruşuyla tezat içindeydi. Duruma hâkim olduğunu, bir noktaya kadar anladığını sanarak gelmişti buraya ama tavrım afallatmıştı onu.

“Pazar günü saat beşe kadar buranın boşaltılıp anahtarının teslim edildiğini varsaymalı mıyım hâlâ?” diye sordu.

“Aynı şekilde ben de başka bir beklenmedik ziyaret olmayacağını varsayıyorum,” diye karşılık verdim, başımı kapıya doğru eğip yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirerek.

Dilini damağında şaklattıktan sonra dönüp gitti. Arkasından sürgüyü çekip kapatmamak için var gücümle engel oldum kendime. Ama buradaki işim neredeyse bitmişti ve Ryan bu akşamüstü saat beş buçukta Louisiana eyalet sınırını aşana kadar yapmam gereken şeyler vardı hâlâ.

3

Ryan'ın büyükbabası üç sene önce, eşinden sadece bir yıl sonra ölmüş ve Ryan'a içindeki tüm mobilyalar, dolaptaki tüm tabak çanaklar ve duvardaki tüm fotoğraflarla birlikte evini bırakmıştı. Ah, bir de büyük meblağda para.

Ryan'ın anlatma şekline bakılırsa, bir gün büyükbabasını kontrol etmeye gitmiş ve onu uykusunda huzur içinde ölmüş hâlde bulmuş. Bir hafta sonra da Ryan taşınmış eve. Yanında sadece kıyafetlerini, tuvalet malzemesini ve yatak odası için yeni bir şilte getirmiş. Ryan muhtemelen ikinci el, çirkin bir kanepeye yer açardı... Tabii öyle bir kanepem olsaydı.

Sokağında sıra sıra büyük meşe ağaçları vardı; dalları, kaldırımın her köşesine gölge düşürüyordu. Komşuların hepsi yaşlı ve uzun süredir orada yaşayan insanlardı, "o tatlı oğlanın" bebekliğinden beri büyümesini izlediklerini bana anlatmaya bayılırlardı. İnsanın sonunda hayatta bir şeyleri başardığı zaman yaşadığı türden bir evdi burası. Birkaç çocuk yapıp faturalarını ödeyememe korkusu azaldığında ve bu korku artık boğucu olmaktan çıktığında yaşadığı türden.

Fakat Ryan için çok büyüktü. İki katlı, ön verandası geniş, arka bahçesi kocaman, beyaz koyu yeşil panjurlu, bakımlı çiçek tarhları olan ve ön kapısına tuğladan patika uzanan bir evdi. Her odayı kontrol etmeniz gerekiyorsa, evi dolaşmak birkaç dakika sürerdi; garaj kapısına biri gelirse ebeveyn yatak odasından duymayacağınız kadar büyüktü.

Kutuları taşıyacağım mesafeyi kısaltmak için arabamla geri geri girdim garaj yoluna. Ryan'ın soldaki komşuları Ben ve Maggie Rogers'ın ön verandalarından beni izlediklerini, bagajımı açana kadar fark etmedim. Tam zamanıydı. Bu çiftin sabah yürüyüşleri, bizim iş için evden çıkma vaktimize denk geliyordu ve günün sonunda eve döndüğümüzde, verandada akşam kokteyllerini içmeye çoktan başlamış oluyorlardı. Gelgelelim, neredeyse herkes emekli veya emekli olmaya yakın olduğundan, bu sokağın genel havası buydu zaten.

4Runner'ımın arkasından ilk kutuyu aldığımda, Bayan Rogers beni izlemeye koyuldu. Sadece geceyi geçiren bir misafirden daha fazlası hâline geldiğimin bu bariz göstergesi, yarın sabah yürüyüşleri sırasında sokağın geri kalanıyla paylaşılacaktı. Rogerslar Mahalle Görevi'ni bir üst seviyeye taşıyorlardı.

Ben kutu üstüne kutu indirirken, sessiz seyirciler olmayı sürdürdüler. Tam son kutuyu kapmıştım ki Ryan çıkagelip garaj yoluna park etti. Arabasından iner inmez elimden almak için koşturdu.

“Dur ben alayım,” dedi.

Parmak uçlarımda yükselip öptüm onu; aramızdaki kutu, birbirine değen tek yerimizin dudaklarımız olmasına sebep oluyordu.

İçeri girmeden önce Rogerslara selam verdi. “İyi akşamlar!”

Bayan Rogers ayağa kalkıp verandanın kenarına ilerledi, açelyaların arasına düşmeden yaklaşabileceği kadar yaklaştı. “Meşgul görünüyorsunuz!” diye seslendi.

Eli kolu dolu olan Ryan başıyla beni işaret etti. “Evie yanıma taşınıyor.” Yüzündeki kocaman sırtış yüreğimin hafifçe pır pır etmesine yol açtı ve ben de aynı şekilde geniş geniş sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Şüpheleri doğrulanan Bayan Rogers, kocasına *demıştim ben* bakışı attı. “Ah. Sanırım siz gençler bugünlerde birkaç önemli adımı atlıyorsunuz.” Eleştirisini yumuşatmak için boğuk bir kahkaha da ekledi.

Ryan hiç aldırmadı. “Adımlarımızın sırası farklı olabilir ama hiçbirini atlamaya niyetimiz yok.”

İster istemez nefesim kesildi ama aralarındaki bu şakalaşmaya çok da bir anlam yüklememeye zorladım kendimi.

O sırada Bay Rogers da verandanın kenarındaki eşinin yanına gitti. “Eh, o zaman Evie’yi mahalleye düzgünce karşılamamız lazım! Bir ara öğleden sonra kokteyl içmeye gelin bize.” Bu son gelişme Bay Rogers’ı rahatsız ettiyse de iyi saklıyordu.

“Çok seviniriz. Belki gelecek hafta?” diye karşılık verdi Ryan ikimizin yerine.

Bay Rogers’ın yüzünde içten bir gülümseme oluşmuştu. “Denemek için sabırsızlandığım bir viski seti aldım.”

Ryan güldü. “Sizin şu viskili kokteyllerden içmeyeli epey oldu. İple çekiyorum.” Sonra omzunu hafifçe benimkine çarpıp eve doğru ilerlememi sağladı.

Sonunda içeriye girdiğimizde, Ryan kutuyu geniş koridorun arka tarafındaki diğerlerinin yanına koydu.

“Önden gidip ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi getirdim. Günün nasıl geçti?”

Omuzlarını silkti. “Uzun bir gündü. Seninle eşya paketleyerek geçirmeyi tercih ederdim.”

Perşembe günleri ne yaptığı konusunda Ryan daima ketumdu. Kaldı ki bu sabah işi asmaya dair şaka yaptığında, böyle bir şeyi asla yapamayacağını ikimiz de biliyorduk.

Perşembe günleri yaptığı şey önemliydi.

Kutulara şöyle bir baktı. Sabah adamların kaldırımında bıraktığı boş olanlar, şimdi gerçekten sahip olduğum tek eşyalarla doluydu ve burada kalacaklardı artık. Dağınık topuzumdan düşen bir bukleyi parmağına doladı. “Dairende çok iş yaptın mı?”

Kocaman gülümsedim ona. “Yaptım! Cumartesi günkü nakliye için hazırım ama açıkçası bizim arabalarla da halledebilirdik muhtemelen. Tüm mobilyaları vermeye karar verdim. Sekiz ya da on kutu kaldı sadece,” dedim, en yakınımıdaki kutuyu ayağımla dürterek.

Yüz ifadesinde kafa karışıklığı ve biraz da hüzün belirdi. “Evie.” Usulca söyledi adımı. “Her şeyi veriyor musun?”

Başparmaklarımı altında gezdirip orada oluşan kırıksıklığı düzelttim. “İçindeki her eşyanın senin için anlamı olan bir evde yaşıyorsun. Bir hatırası var her şeyin. Bunların etrafında büyüdün, hâliyle senin bir parçan onlar. Benim eşyalarım öyle değil. Mecburiyetten alınan şeyler sadece. Yerde oturmayayım diye bir koltuk mesela, daha fazlası değil. Onları vermek de bu yüzden kolay benim için.”

Bahsettiğim eşyalar bugün verilmemiş olabilirdi ama hislerim doğrudu.

Ryan ön cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Ne yaptığını merak ederek onu izledim.

“Alo, Ryan Sumner ben. Evie Porter cumartesi günü için randevu almıştı sizden ama iptal ettirmek istiyorum.”

Boştaki eliyle beni kendine çekip vücudunun yan tarafına yasladı. Karşı tarafın dediklerini dinledikten sonra teşekkür edip kapattı.

“Hadi gidip kalanları alalım. Şimdi. Her şeyi ben hallederim; sen eminim ki çok yorgunsundur. Hemen üzerimi değiştirip geliyorum.”

Karşı çıkmak için ağzımı açsam da benimkilere kapanan dudaklarıyla kelimelerimi alıp götürdü. İkimizin de mevcut planlarımızı değiştirmeyi düşünmemize yol açacak kadar uzun süre öptü beni ama sonra uzaklaşıp odadan çıktı.

“Beş dakika!” diye bağırdı, evin derinliklerinde gözden kaybolurken.

Ben de duvara yaslanıp saatime baktım. Altı buçuk olmuştu. Lake View Apartments’taki ofis kapanıp kilitlenmiş, orada çalışan kadın da çıkıp gitmişti.

Ryan Tahoe arabasıyla arkamdan gelerek daireme gittik. Nereye gittiğimizi fark ettiğinde yanında olmadığım için minnettarım ama en azından nerede yaşadığıma dair utaniyor olduğum inandırıcıydı.

Yanıma park edip hızla indi arabasından. Ben daha kapımı açmadan arabamın yanında bitmişti. "Burada yaşadığını bana söylemeliydin." Sanki burada mevcut olduğunu bildiği tehlikeleri belirlemeye çalışıyormuş gibi inceliyordu otoparkı.

Kemerinden tutup kendime çektim onu. "İşte tam da bu yüzden söylemedim." Sol eline götürdüğüm sağ elimi kavradı, sonra da onu merdivenlere götürdüm çekerek. Çıkarken patlamış her lamba dikkatini çekiyordu.

Bu sefer kilit pek zorluk çıkarmadı ve kapı açılır açılmaz Ryan beni içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattı. Elleri kalçalarında, dairede dolaşmaya başladı. İtiraf etmek hiç istemesem de odada homurdanarak dolanması hoşuma gitmişti ve âdeta üzerinden yayılan o koruma içgüdüğü aşına olmasam da güzeldi.

Kitap yığınının başına geçip yakınlarda bıraktığım boş kutuya yüklemeye başladım. "Paketlemediğim birkaç şey kaldığını unutmuşum."

Ryan tezgâha ilerleyip en yakında duran parfüm şişesini eline aldı. Yüzüne yaklaştırıp tepeden tırnağa inceledi, sonra elindeki nin yanında duran diğer üç şişeye de aynıısını yaptı. "Koleksiyon mu yapıyorsun?"

Gülümsedim. "Evet!" Sonra da bana büyükannemi hatırlattıkları için biriktirdiğimi söyleyecek oldum ama yalanımı yutuverdim. Bunun yerine, "Bunlardan birinin fotoğrafını görmüştüm ve ne kadar muhteşem... ne kadar farklı olabildiklerini fark ettim. Aklıma takıldı işte. Sonra da biriktirmeye başladım. Mor olan en sevdiğim." Yalanı gerçeğe olabildiğince yakın tutmak ve mümkün olduğunca az şey söylemek her zaman en iyisiydi ama bu seferki sanki bundan daha fazlası gibi geldi. Mecbur değilsem Ryan'a yalan söylemek istemiyordum.

Annesinin de parfüm şişesi biriktirdiğinden, onunla ortak bir nokta olduğundan söz açılmadı hiç ve bunun paylaştığımız bir şey olduğunu bilmemi istememesi karşısında ne hissettiğim üzerime düşünmeyecektim. Ryan şişeyi yerine koyup mutfak çekmecelerini açmaya koyuldu, sonra da buzdolabına dikti

gözlerini. İkimizin fotoğraflarından birini alıp inceledi bir süre. Tanıştığımızdan kısa süre sonra çektiğimiz bir *selfie*ydi. Hava soğuktu, arka bahçesindeki küçük ateş çukurunun başında sarınıp sarmalanmıştık. Bisküvi arasına marşmelov koyarız diye malzeme getirmiştım ve suratımızda hem marşmelov hem de çikolata izleri vardı. Fotoğrafta Ryan'ın kucagında otuyordum ve yanak yanağa durmuş kocaman gülümsüyorduk.

“Güzel bir geceydi,” dedi.

“Öyleydi,” diye karşılık verdim. Evinde geçirdiğim ilk geceydi. Yatağında ilk kez uyumuştum. O hâlâ fotoğrafa bakarken, o geceyi düşündüğü sırada aklından neler geçtiğini merak ettim ister istemez.

Sonunda, tüm fotoğrafları ve menüleri alıp üst üste tezgâha bıraktı, ardından buzdolabını açtı. “Burada birkaç şey kalmış,” dedi.

“Hadi ya, tüh! Her şeyi boşalttım sanıyordum. Çöpe atabilir misin?”

Şişeleri aldığını, sonra da içinde çöp kutusu olan lavabonun altındaki dolabı açtığını duydum. Dışarıdaki konteynırlarda bulduğum, bir yerlerden sipariş edilmiş yemek paketleri ve diğer şeylerin üstüne attı çıkardıklarını. En son da çöp kutusunu çekip, “Dışarıya atmadan önce buraya gidecek başka bir şey var mı?” diye sordu.

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. “Evet, banyoda da birkaç şey kalmış olabilir.”

Koridordan banyoya doğru ilerlerken beni takip etti. Şekli bozulup ufalmış sabunu aldım duştan ve çöp kutusuna attım. Hemen ardından şampuan ile saç kremini aldım ve saklamaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuşum gibi elimde tarttıktan sonra onları da attım.

Ryan çekmecelere ve dolaplara bakıyor, her yeri kontrol ediyordu. Beklediğimden daha titizdi.

Ana odaya döndüğümüzde, sabah doldurduğum kutulardan birkaçının içine göz attı. Fakat sadece bir göz atmaktan fazlasıyla bu. Sanki bir şey arıyordu.

Üç kutuyu karıştırdıktan sonra, “Bir şey mi arıyorsun?” diye sordum.

Başını kaldırıp baktı ve göz göze geldik. Yüzündeki küçük gülümseme, gamzesini belirmeye zorladı. “Sadece sana dair her şeyi öğrenmeye çalışıyorum.”

Bunlar her kızın duymak isteyeceği sözlerdi ama bir ağırlıkları vardı. Ciddi bir ağırlık. İster istemez, onun da kelimelerini benim kadar dikkatlice seçip seçmediğini merak ettim.

4

Geçen hafta buraya uğramamamın pek çok sebebi vardı –alış-veriş, eşya toplama, taşınma– ama olabildiğince uzun süre beklemiştim. Resmi kapanma saatine on beş dakika vardı ve mesai sonrası giriş yapabilecek olsam da böyle bir şeyin kayda geçmesini istemiyordum.

Tıpkı yanından geçtiğim her üç kadından biri gibi, ben de siyah tayt, tişört ve spor ayakkabı giymiştim. Düşük topuz yaptığım siyah uzun saçım, beyzbol şapkamın arka kayışının hemen altındaydı. Odanın köşesindeki kamera net bir görüntümü yakalayamasın diye başımı aşağı, hafif de sola eğmiştim. Bir sonraki görevlinin onlara yardımcı olmasını bekleyen birkaç kişi vardı sırada; bir yığın küçük kutuyla boğuşan, onları bir yanından diğerine alan, sonunda da hepsini yere döken bir kadın da dahil. Önündeki iki kişi kadının paketlerini toplamasına yardım ederken, bir yandan da kendi paketlerine sahip çıkmaya çalışıyordu. Kargaşanın etrafından dolanıp arka tarafa, posta kutularının duvarda sıralandığı yere ilerledim.

Sol en alt köşe. 1428 numaralı kutu.

Bu kutuların anahtardan ziyade şifresi oluyordu, ben de işaretparmağımın orta boğumunu kullanarak altı haneli şifreyi girdim. Kilidi açılrsa da kapak tamamen açılmadı. Yine sağ elimin parmak eklemlerini kullanarak çekip açtım.

Taytımın beline sıkıştırdığım küçük zarfı çıkardım, birkaç saniye tereddüt ettikten sonra boş kutuya koydum.

Kapağı da çarparak kapattıktan sonra şifreyi tekrar girip kilitledim ve içeri girdiğim kadar hızlı şekilde çıkıp gittim oradan.